

(המשך מעמוד 25)

מה כעיתונאית. ככותבת שירים ופזמונים, ועומדת להוציא ספר בזמן הקרוב. פיק אומר שזה לא רצוי במיוחד שבעל ואשה יעבדו יחד. שזה מיקרי שהשירים שהצטברו ושיצרו בסופו של דבר את התק" ליט האחרון הם כולם של אשתו. הוא אינו מעודד את התופעה, והיה מעדיף שהדברים יהיו אחרת. הוא מעריך אותה מאוד, מכבד את כשרונה, מעריך את חוכמתה. אבל היה מעדיף שלא יעבדו כל הזמן ביחד. במשך 15 שנים שהוא פעיל בשטח המוסיקאלי הצליח פיק להרגיז ולקומם עליו אני שים. הוא אולי האמן היחיד בארץ שהדי" עות עליו חלוקות באופן כל-כך קיצוני. רבים מהאנשים המסתובבים סביב עולם השוא" ביזנס - אמנים, עיתונאים, אנשי-חברה, מבקרים, אנשי בוהמה, פוליטיקאים מסוי

"נכון שהתגובות כלפי" קיצוניות. בארץ יש חוסר פירגון בולט"

ימים - מעקמים את האף כשהם שומעים את השם צביקה פיק. רבים מוסיפים לעי קום האף גם מישפט כמו: "אני לא סובל או" תו". מאידך, ממשיך פיק למלא אולמות, אנ שים ממשיכים לקנות את התקליטים שלו, לתלות פוסטרים שלו על קירות החדרים. בעיקר בני-נוער, שונאו טוענים שהמערי צים הם ילדים קטנים, ממש ילדים בני 10 ו-12. פיק אומר שאין רע בכך שהקהל שלו מורכב מילדים, הוא דווקא רואה בזה מח מאה. אבל אומר שיש לו קהל מגוון מכל הגי" פיק שנוי במחלוקת. יש השונאים אותו ויש המעריצים אותו. אין כמעט שום דבר באמצע. אין כמעט מי שמתייחס אליו בשי ויוני נפש. מי שאומר עליו משהו סתמי כמו: "הוא בסדר" או "הוא לא רע" ההגדרות לגביו תמיד חד-משמעיות, תמיד קיצוניות.

הוא מצליח להרגיז אנשים. לקומם אותם בהופעה שלו, בפרובוקטיביות שלו. בכך ש הוא נראה בעיניהם כמי שלא עושה חשבון לשום דבר ומתנהג ככל העולה על רוחו. יש הרגשה לעיתים שאוהבים לשנוא את צביקה פיק, שלא זוקפים לזכותו גם את ההצלחות המוסיקאליות שאין עליהן ויכוח. השיר אלף נשיקות, שאותו שר הורס גאון וכתב צביקה פיק, הפך להצלחה מסחררת. איש אינו רוצה לזקוף את ההצלחה לזכותו של פיק, אלא רק לזכותו של גאון. פיק מ" מורמר, אולי בצדק, הוא חוזר וטוען שבי ביקורת עליו לא מתייחסים באופן ענייני למוסיקה שהוא כותב. לדרך שבה הוא שר, אלא לדברים חיצוניים שאינם קשורים לעניין.

הוא אומר שהעורכים המוסיקאליים ב" רדיו, אותם הקובעים איזו מוסיקה תושמע ואיזו לא, אינם טורחים לבוא להופעות שלו ואינם יודעים מה המצב באמת. הוא מתלונן שלא משמיעים אותו די ברדיו, וזה מה שיו צר את הרושם כאילו היה בירידה בשנתיים האחרונות. מצד שני הוא מודה שהיתה לו הפסקה, שבה היה עסוק בכתיבת חומר ובי איסוף חומר לתקליט החדש. הוא יודע שמי דובר במחזוריות, הוא קורא לזה "גלים". במשך הזמן ששהיית בביתו של צביקה פיק לצורך הראיון, לא הפסיק הטלפון לצל צל אפילו לרגע, ובכל פעם הוא הרים אותו בשקט. אמר. "הלו" - בדרך כלל לא נשמע קול מן העבר השני של הקו. לפעמים שאלה נערה אם הוא אוהב אותה, ואז היה ניתוק. הוא היה מניח את השמורת בשקט על הכן, ואחרי כמה שניות שוב היה צילצול ושוב היתה השיחה החד-צדדית חוזרת על עצמה. הוא לא קילל את האדם מן העבר השני של הקו אפילו פעם אחת. למרות שההטרדה היתה בלתי-נסבלת. בסוף, אחרי שביקשתי, הוא חיבר לטלפון את המענה האוטומטי, שהקליט את כל השיחות האנונימיות של מעריצי צביקה פיק.

● מבוול הטלפונים הזה לא מחמיא?

צביקה ומירית פיק עם שרונה (6), דניאלה (3) ובנלי (8) בית רגיל עם אשה וילדים וספונגה וחיתולים...

פיק עם יצחק שמיר בקבלת פנים הבעתי את דעתי הפוליטית, יתכן שמבחינה אמנותית הפסדתני

אחרי 15 שנים זה כבר עבר את הקריטריונים של מחמיא או לא מחמיא. ● זה לא נתן הרגשה שאתה עדיין בעניינים, שדבר לא השתנה? להיפך, השתנה הרבה. ברור שהמעריצים זה קריטריון לפעילות אמנותית, בזה אין ספק, זה מחמיא שיש מעריצים ואני מקבל באהבה את כל המוגבלות והתוצאה של חוסר-האפשרות לצאת למקומות ציבוריים, לוותר על בריכה וים וסר" טים, כי כל יציאה זו הופעה. על זה ויתרתי וזה בסדר. אבל כשמצללים היתה זה מטריה, במיוחד שיש שלושה ילדים קטנים שאני מנסה לשמור אותם מכל הבלגאנים. ● והדברים קורים באותה תדירות ש" קרו פעם? הרבה יותר. מה שקורה אצלי - וזה קשה לאנשים להבין - כשהתחלתי במחזמר שיער, ב-1971, הייתי משהו מחוץ כזה, חדש, לא ידעו איך לאכול את זה. בהתחלה הייתי אוהב רק על ילדים קטנים ונוער, היה לי קהל כמו שיש למ- סינה, ממש ילדים קטנים. כמשך השנים התי עסקתי בפסטיבלים לילדים, כתבתי שירים ליל- דים ולפסטיבלים חסידיים, ולאט-לאט נעשה לי קהל ענק, וזה היה תמיד החלום של החיים שלי, שיהיה לי קהל כמו לגשש. על העשרה אחוז פירחחים אני מוותר, ואני לא מרבר על 15 אחוז אוברחוכמים שהולכים לצוותא. ישנו האמצע, שאותו נורא רציתי תמיד, ולזה הגעתי.

● בזמן האחרון? אחרי הפסקה שהיתה לי בשנתיים האחרונות, תקופה של פחות הצלחה. ● למה? זו מחזוריות כזאת, זה טיבעי, אחרי שאדם נכ" יר חמש פעמים ברציפות כומר השנה, זה טיבעי, יותר מזה אין לאן ללכת. ● זה לא הפחיד אותך? לא. זו לא פעם ראשונה. אמן צריך לדעת שיש עליות וירידות, בעיקר בשטח שאני בחרתי. ידעתי שיש מילחמה קשה, מראש הלכתי על משהו שונה ולא רגיל. מראש ידעתי שאני הולך עם הראש בקיר. לחדשים היום יותר קל. בהתחלת הדרך שלי יכולתי ללכת בדרך הק ליה, לקיבוצים, לצוותא. יכולתי מראש לפנות

● אחרי הפסקה שהיתה לי בשנתיים האחרונות, תקופה של פחות הצלחה. ● למה? זו מחזוריות כזאת, זה טיבעי, אחרי שאדם נכ" יר חמש פעמים ברציפות כומר השנה, זה טיבעי, יותר מזה אין לאן ללכת. ● זה לא הפחיד אותך? לא. זו לא פעם ראשונה. אמן צריך לדעת שיש עליות וירידות, בעיקר בשטח שאני בחרתי. ידעתי שיש מילחמה קשה, מראש הלכתי על משהו שונה ולא רגיל. מראש ידעתי שאני הולך עם הראש בקיר. לחדשים היום יותר קל. בהתחלת הדרך שלי יכולתי ללכת בדרך הק ליה, לקיבוצים, לצוותא. יכולתי מראש לפנות

"הביקורת משכינה עלי", זה פוגע בי באופן אישי, כי אלה אנשים שאני חי איתם ופוגש אותם"

לחברה הזאת, לאותם 500 איש שקובעים את כל השארביזנס בארץ. אבל הלכתי בדרך הקשה, וזה עושה לי קשיים. הקשיים הם לא עם הקהל. המיקרה שלי הוא מיקרה קלאסי שבו הצד החיצוני כל-כך בולט. ● אבל בכל זאת, כשיש ירידה בזאת זה לא מסחיד אותך? זו לא הפסקה ולא ירידה. ● אז מה זה? הרבר היחיד שקרה והוא שונה מקודם, זה שמשיערים אותי פחות ברדיו. ● יש הרגשה שאנשים אוהבים לשנוא אותך. לצערי הרב, המדינה כל-כך קטנה, שכש מדברים על ביקורת, מדברים על שני אנשים - והם ספציפיים. למה אוהבים לשנוא אותי? אני לא יודע.

● יש זמרים שמאוד אוהבים אתם, יש זמרים שיש אליהם יחס כזה או אחר. אלך היחס הוא מאוד קיצוני - יש שאוהבים אותך מאוד ויש ששונאים אותך, אין שום דבר באמצע. למה זה? אני לא יודע, אבל זה נכון שהתגובות לגבי קיצוניות, בארץ, שזה מקום קטן מאוד, יש חוסר פירגון בולט. ● אתה חושב שהביקורת משפיעה? לא. זה משפיע עליי, כי אלה שכותבים ביקור רות אלה אנשים שאני חי איתם ופוגש אותם. אלה אנשים שלמחרת ההופעה מצללים ושופכים בטלפון מחמאות, ואחריך כותבים דברים איר מים בעיתון. בי זה פוגע באופן אישי, אבל במשך השנים מתחכנים נגד זה.

● מה פוגע בך? פוגע כי אני מכיר את האנשים שכותבים, פוגע כשכותבים לא לעניין. לא איכפת לי ביקורת, אני זמר ומלחין ומצפה שהביקורת תתייחס לדברים האלה. כשאני כותב את השיר הכי נמכר היום בארץ, אלף נשיקות, והביקורת לא מתייחסת לזה - זה פוגע. ● למה עושים לך את זה? לא יודע. ● לא עושים את זה לשלום חנוך, או לאריק איינשטיין.

נכון, אבל קראתי שאותה בעיה יש למיק ג'א" גר ולרוד סטיוארט. זה תמיד יחס כזה. מה יכתבו שאני נחמד? שאני מוכשר? זה נורא לא מעניין. כמשך כל השנים זה כך. מתייחסים לדברים הלא חשובים, לקנקו. ● ניסית לשנות את התרמית שלך? לא. במשך השנים מתמסדים לאט-לאט, למי רות שאני שונא לומר את המילה הזאת. ● ניסית לגזור את השערות? בוודאי שניסיתי, כל שנה אני גוזר, אבל זה לא שייך לכלום.

● אתה אוהב להיות פרובוקטיבי? אני לא מתעסק בדברים האלה. אין תיכנון, אני עושה על הכימה מה שבא לי. ● מה זאת אומרת אין תיכנון? אתה מכין את הזיקוקים והעישן. זה לא תרמית. גם הפילהרמונית עושה זיקור קים, ואף אחד לא כתב על זה כלום. אין לשאלות האלה תשובות. אני מתעסק במוסיקה מגיל צעיר מאוד, וזה מחליף צורות אצלי ומשנה צורות. את חושבת שאם מחר אני מסתפר, זה משנה משהו לפני שנה הייתי כשיער קצוץ עם חליפת- טוקסידו, וזה לא שינה. הקהל אוהב את מה שאני עושה, וזה הכי חשוב לי. אין עליי ביקורת מוסיקאלית. מכסחים אותי על הדברים החיצוניים. ● אתה חושב שמקנאים בך? מאוד, אני מרגיש את זה, לא יודע למה. ● אתה מצליח. אז מה? ● כבר 15 שנה שאתה בטופ. אז מה. מעליי גר אלי הורביץ, ואני לא מקנא בו. מה שיש לו, לא יהיה לי בחיים.